

Podzim, ráno, počasí? Smutný,
byl to tuším pátek,
moh' bych se sice mejlit,
ale myslím že to není nutný.
Zrovínka jsem vstal,
na čemž by nebylo nic divný,
kdybych teda předtim bejval spal,
ba co víc, já zaspal.
Zrovna když konec světa nastal,
zas, já bastard, jako bych to netušil,
když jsem včera večer chlastal.
K pohybu jsem se taktak jal,
v hlavě tisíc a jeden hektopascal.
Vyběh' jsem před barák a zařval.
Sakra, sakra!
Tohle zase někdo pěkně ošklivě zpackal
a vesmír, nejen, že mlčel, dokonce si uši zacpal.
Vyběh' jsem na půdu bejt mu blíž, ale přibouch mi vykýř,
po těle ucejtil jsem brnění,
znamená to, že jsem rytíř?
Radši lež, když máš krátký nohy,
ale nemysli si, že si to na tebe nešáhne,
stažená prdel tě do děje nevtáhne.
Ne, já nechystám se zbraně složit,
jabko ix, jabko wé,
je na čase se do hry vložit.

ref. (2x)

Utíkám z patra,
ze kterého vedou neschody,
málem mě dostaly,
ale já se spokojil s málem,
co nevysvětlíš,
to musíš vytmavit,
jednoduchý mezi bezduchými králem.

O dusnejch nocích, kdy venku rostou atomový hříby,
sedávám na rozpálených střeších
a svádím svoje marný boje s "kdyby".
Píšu dějiny, na cizý ruiny, vlastními lejny.
Beru to ven přes kuchyň, tam jich snad bude míň.
Možnost číslo jedna je vždycky vzít nohy na ramena,
přestože tě třeba budou doma všichni hledat,
a i když nejsi zrovna děda, nejsi ani Zátopek,
je to pořád lepší, než trávit válku v zákopech.
Páč čím dál kratší euforie jsou čím dál menší záplatou,
závod se komplikuje s každou další etapou.
Nakonec narazíš na tu pravdu starou fousatou,
že nemá cenu účastnit se, když se neucházíš o zlatou,
po ruce žádnéj kynedril, a o to víc bych blil.
Kufry sbalený, mizím, sotva jde říct, že jsem někde pofelil.
Přes rameno se otáčím, nikomu nevěřím,
a v tom zjistím, že jsem sotva na půl cesty ke dveřím.
Jsem v pasti z asfaltu, drátů, baráků a dlažby,
a i kdybych tady z fleku zakáp, neudělám nic,

jsem tady na vždy. Já
včetně těch několika deka mého dícka,
rvem se spolu za mír, čest a případně následníka.
Někdy bych chtěl bejt lampou
a moct na noc světlo vrhnout,
jindy zase žárovkou a jen tak na truc prdnout.
Jsem jako strup, co jen čeká, aby se moh' nechat strhnout,
uvnitř obrovský vázy, která se každou chvíli hrozí zvrhnout.
A prej mám přestat blbnout,
tak to radši pojd' se mnou zdrhnout.

ref. (2x)

Utíkám z patra,
ze kterýho vedou neschody,
málem mě dostaly,
ale já se spokojil s málem,
co nevysvětlíš,
to musíš vytmavit,
jednoduchý mezi bezduchými králem.

Jednoduchý mezi bezduchými králem, králem, králem, králem...